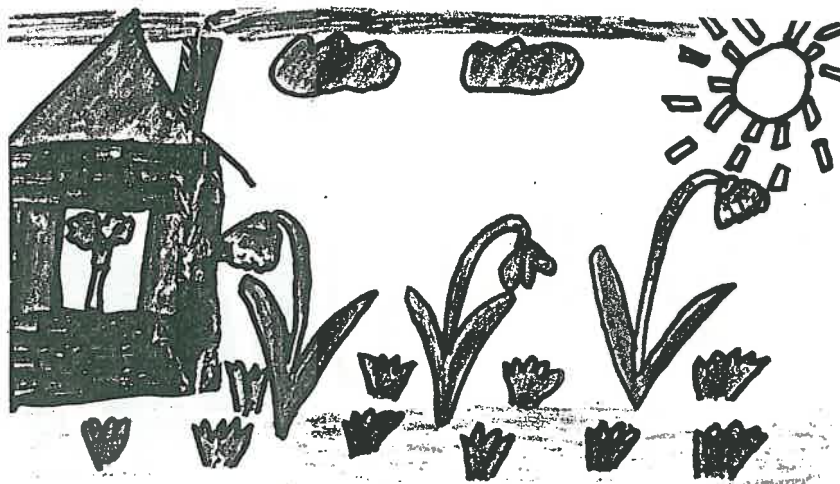

Školní časopis sestavený z prací žáků ZŠ ve Vidči
duben 2002

O JARU

Hele, jaro ! Podívej !
Na okno si kytku dej,
bleduli a sněženku,
hup a už jsem venku.

E. Fuksová, 2. tř.

Podívej se, Haničko,
už nám hřeje sluníčko !
Budeme hrát kuličky
a pozorovat kytičky.
Přiletí k nám vlaštovička
a zakuká žežulička.

Slunce pěkně svítí,
na louce kvete kvítí.
U potoka kvete jíva,
skřivánek nad námi zpívá.

D. Kramoliš, 2.tř.

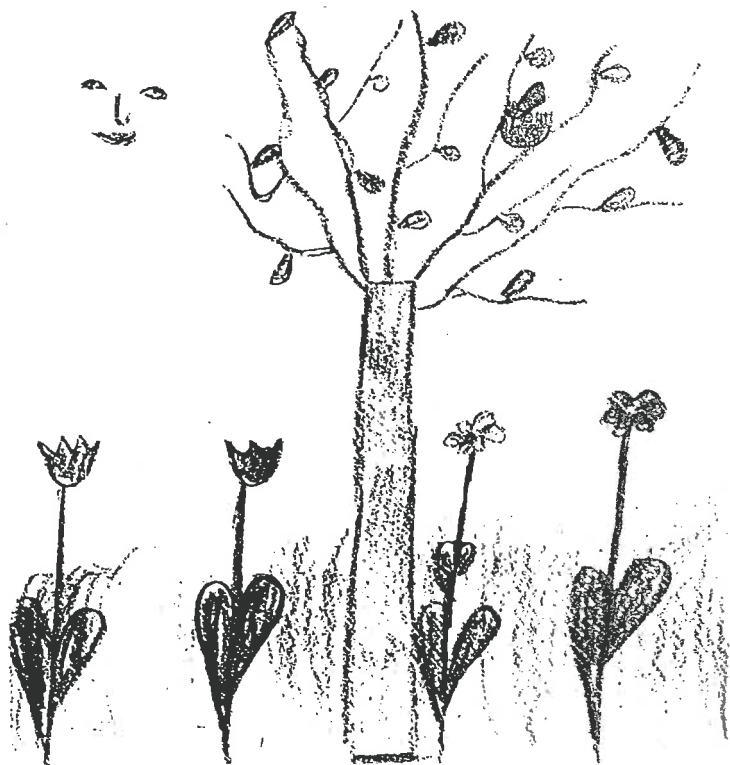
D. Kwapulinski, 2.tř.

Jaro je tu hned,
včelky létají z květu na květ.
Pak snášejí do úlů
a je z toho med.

D. Pečivová, 2.tř.

Sluníčko se usmívá,
jaro právě začíná.
Začíná růst travička
zahřívaná od sluníčka.
Ptáčci krásně zpívají,
jaro nám tak vítají.

K. Příbyl, 2.tř.

Na jaře svítí sluníčko,
zahřívá nám srdíčko.
Ptáčci staví hnízdečka,
budou snášet vajíčka.

K. Volková, 2. tř.

U našeho okénka
roste první sněženka.
Ještě zima vládne kraji,
sněženky už rozkvétají.

D. Vávra, 2.tř.

Začíná být tepleji,
slunce svítí jasněji.
Kvetou bledule a petrklíče,
příroda se směje více.

M. Malina, 2.tř.

JARO

Už je tu zas jarní čas
a dětské hry přivolají nás.
Stromy jsou opět šťastné,
že budou mít květy krásné.

Už se rodí mládátka,
zajíčci a kachňátka.
Na plotě mňoukají kočky,
kluci cvrnkají kuličky.

Na louce roste petrklíč,
zima odchází zase pryč.
Za potokem roste zase bledule,
každý si zavzpomíná na ty časy minulé.

P. Kopecký, 4.tř.

Jaro je pěkné období,
zase prostíráme hezké nádoby.
Kluci musí na budičku,
nezapomenou i na babičku.

P. Mičkalová, 4.tř.

Jaro už k nám letí,
radujte se , děti.
radujte se zlehýnka
jako naše maminka.

Rodí se mládátka,
jako malá kuřátka.
Máme doma jehňátka,
taky žlutá káčátka.

L. Machulová, 4.tř.

V LESE

" Píp,píp,píp...",slyším někde v dáli zpívat ptáčka zpěváčka, který zpívá tak krásně, jako by právě pilně cvičil na večerní koncert, kde bude tím slavným právě a jedině on sám. Slyším taky jeho sbor, který pozpěvuje někde kolem a náramně se přitom baví. Je to krása. Tak přesně tohle mě zaujalo na jednom nádherném místě v lese, kde se vždy, pokud mi neběhá mráz po zádech, ráda a často vracím. Tohle místo mám ráda taky proto, že si tu můžu krásně odpočinout a vše ostatní klidně hodím za hlavu.

Zdá se mi, že je zde nejkrásněji v létě, když mi plně zářící a ta nejkrásnější hvězda posílá záblesky svého úsměvu. Je to vlastně taková vesmírná pošta, která stále přichází a každou vteřinu mi dělá radost. Svěží zelený koberec je posypán spoustou rozličných květů, které jako by z oka vypadly všem druhům vzácných drahokamů. Všude kolem jen tak postávají desítky vojáčeků v hnědých kabátcích s rozevřenou náručí plnou zelených kadeří, na nichž sem tam probleskují narůžovělé pramínky. Zkrátka, už z dálky na mě všechno volá: " Pojď k nám. " A kdo by takovému vábení odolal ?

Tak tomuhle já říkám osmý div světa. Neznám nic, co je krásnější a přirozenější než příroda sama. Nač mít v kapse miliony, když mám mnohem víc kolem sebe ?

P. Smutková, 8.tř.

VYDRA A VÝR

Vydra se ptá výra,
na co tolik zírání.
Na co bych zíral - říká výr,
to jen z výsoka se dívám na ten vír,
co ve vodě u Vysokého Mýta se objevil.

P. Křenek, 3.tř.

JEDEME NA VÝLET

Jednoho dne jsme jeli do ZOO. Jarek byl z toho moc nadšený. Jen já moc ne, protože jsem tam měl jet už podesáté. Jeli jsme tam vláčkem. Jó, to byla švanda, jak jsem já a Mirek jezdili na autodromu. Hned potom jsme jeli na letiště. Jú, to se nám líbilo. Těch letadel ! Takový jarní výlet se mi líbil.

Brzy budou prázdniny, já a moje sestra Katka třeba pojedeme s mamkou a taťkou někam na výlet. Jestli všechno dobře dopadne, pojedeme možná do Chorvatska. Jedenkrát jsme tam už byli a moc se mi tam líbilo. Je ale možné, že nikam o prázdninách nepojedu a můj jediný výlet bude ten se třídou.

J. Hajný, 3.tř.

MOJE DÁDA

Teta Dáša mi slíbila, že má pro mě dárek. Dala mi velikou krabici. Když jsem ji rozbalila, byla v ní krásná panenka s dlouhými hnědými vlasy. Má oblečené žluté šaty s krajkami a na nohou má bílé střevíčky. Vypadá jako malá nevěsta. Nejvíce mě ale překvapilo, že když ji chytanu za obě ruce, začne zpívat pokaždé jinou písničku.

Je mou nejoblíbenější panenkou, protože zpívá písničky od Dády Patrasové, které se mi líbí a ráda se je učím. Proto jsem jí dala jméno Dáda.

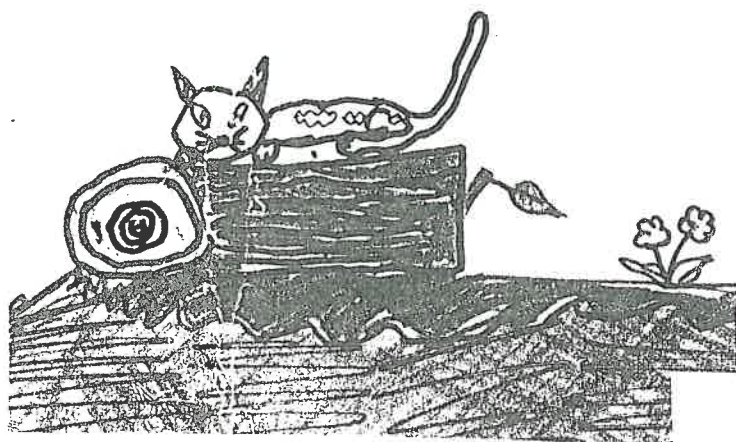
P. Golášová, 3.tř.

VYDRA

Na vysokém stromě seděl tiše výr,
opodál na břehu našla vydra sýr.
Zkusila ho žvýkat,
zachutnal jí dosti,
až ztropila povyk
a výskla od radosti.

M. Křenková, 3.tř.

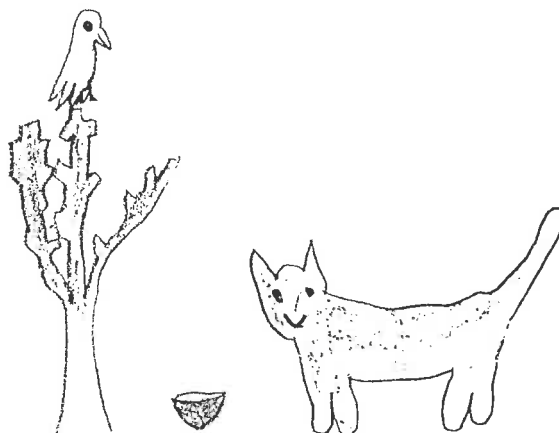
O ZVÍŘÁTKÁCH

Kocour Zrzek má rád mlíčko,
vypije ho,
pak jde spát.
Lehne si tam na sluníčko,
ať ho hřeje,
má ho rád.

Náš kocour Papírek byl
v jídle velmi vybíravý. Mě-
řil 56cm i s ocasem. Měl oči
jako tráva na jaře. Byl bílý
jako čerstvě napadaný sníh a
na těle měl rezavé fleky. Čas-
to se toulal a taky na to do-
platil. Měl deset klíšťat a
nebylo mu pomoci a umřel nám.

R. Bernátek, 2.tř.

B. Švajdová, 2.tř.

My doma žedné zvíře nemáme, ale náš Aleš má psa, který se
jmenuje Niko a říkáme mu všichni Nikošu. Je to vlčák černé bar-
vy a má asi sedm roků. Má rád granule, kosti a maso. Je velký
a milý a máme ho všichni rádi. On nás taky. Když nás vidí, vrtí
ocasem, skáče a klopí uši. A moc hezky se na nás dívá. Mně je
ho potom líto, že je sám.

J. Indráková, 2.tř.

INSPIRACE TVORBOU KARLA
SVOLINSKÉHO

BOBKOVÁ M., 8.tř., 2002 - 2001

M. Bobková, 8.tř.

M. Knéblová, 8.tř.

8. tř., 2001 - 2002, KNĚBLOVÁ MIŠA

L. Švejďová, 8.tř.

LUKIE SVĚTLA; 8. Ač., 2001-02

P. Smutková, 8.tř.

 Petra Smutková, 8. Ač., 2001-02

TAJEMNÝ PLÁČ

Když kapky deště usedají na můj plášť,
zdá se mi, že v dáli slyším tichý pláč.
Když pomyslím si - kdo má tak ticho tichoulinký pláč?

Najednou ozve se to zas.
Nevydržím to a vykřiknu: " Byl to někdo z vás? "
Lidi se podiví - kdo má tak hrubý hlas?

" Já jsem tak zvolal, já měl tak hrubý hlas
a podruhé se vás ptám - kdo má tak tichý pláč? "

Najednou dívka se vynoří,
oblečená v lehkém pápěří.
Před dívkou lidi klaní se,
jen já jsem zůstal stát
s kyticí růží v ruce.

Tento příběh s vámi prožívám,
domyslet si ho však musí každý sém.

V. Zetková, 6.tř.

NÁŠ PES

Náš pes je veliký
a prohání kurníky.

Někdy vezme na projížďku do čumáku slepici
a běhá s ní po silnici.

Dělá taky lumpárny,
za chvíli je neznámý.

Pak si lehne, odpočívá,
zdá se mu, jak doma hlídá.

L. Fabiánová, 6.tř.

JÍDLO

Ráda jím a na jídlo myslím už časně ráno. Ještě ležím v posteli a v mé mysli se mi vybaví velké žlutobílé vajíčko.

Už se vidím v kuchyni. Představuji si horkou plotnu, na ní nerezový hrnec naplněný vodou a v něm si poskakuje vajíčko. Je celé zpocené, tak ho mírně zchladím a vyvleču z jeho hnědého ošacení. Položím ho na misku a vedle něj dám chleba s máslem a také solničku. Vajíčko pláče a já se na něj s chutí vrhám.

Ale ještě předtím musím vstanout z postele a vše zopakovat. Ale ve skutečnosti.

T. Kuchařová, 9.tř.

KYTICE

Můj bratr Jaromír je nesmírně příčinlivý chlapec. Ovšem někdy vznikají z jeho horlivosti situace k popukání. Jednu takovou příhodu napsal sám život.

Byl konec školního roku, den před rozdáváním vysvědčení. Jareček, jako každý prvňáček, přestože měl svou první paní učitelku velice rád, už se velmi těšil na své první vysvědčení a prázdniny.

Po příchodu ze školy si ihned nachystal složku na vysvědčení, a protože bylo slunné odpoledne, šel si hrát ven. Na louce u lesa jej napadlo natrhat paní učitelce kytičku, a tak sbíral vše, co mu přišlo pod ruku.

Celý šťastný přiběhl domů a už od dveří volal: "Maminko, natrhal jsem paní učitelce kytičku!" Maminka s úžasem hleděla na to křoví v dětských rukou. A tu Jareček vítězoslavně dodal: "A našel jsem na louce i mašličku!" Maminka bere kytici do náruče a čte nápis na mašli: "Vzpomínáme."

Věřte, že přestože můj bratr natrhal tuto kytici s láskou, paní učitelce nikdy nebyla doručena.

O. Heryán, 9.tř.

PROTIVA

Já jsem strašlivé strašidlo Protiva. Ráno se procházím po hradbách a dívám se po někom, kdo by se chystal na můj hrad. Když přijdou turisté na můj hrad Sovinec, začnu vydávat podivné zvuky. Potom na ně vybafnu z nějakého obrazu a křiknu: " Vzdejte se, pacholci, já jsem hrozné strašidlo Protiva." Vždy se polekají a utečou dřív, než po nich začnu házet bomby hnojůvky. Odpoledne je vždy nuda, a tak se trefuji holemi do obrazu. Večer vycházím z hradu do nejbližší vesnice, kde se bavím, jak se přeměňuji a házím bomby hnojůvky. Pak si dám šlofíka.

M. Maceček, 5.tř.

ZIMA NA VALAŠSKU

Z. Matulová, 9.tř.

ŽÁDNÝ UČENÝ Z NEBE NESPADL

V naší rodině vždy všichni muži uměli dobře séct. Můj staříček a prastrýc byli nejlepšími sekáči z celé vesnice. Ani rychlost dnešních sekaček se jim nevyrovná.

Jednoho letního dne jsem si myslel, jak je hezky, že se to bude na Sahaře dobře kopat s míčem. Ovšem taťka mě vyvedl z omylu. Řekl, že je čas, abych se naučil séct a naší rodině nedělal ostudu. " Pavle, kosy jsou nakuté, vezmi svačinu a my ti s Milanem ukážeme školu sečení." Takhle vyhlásil taťka po ránu denní rozkaz. Vzali jsme ještě vrchní dozor - psa Ferdu a vydali se na kopcovitý terén ke studnám.

Na kopci jsem musel vyslechnout, jak se vůbec kosa drží, jak se správně brousí a všechno, co se jí týká. Pomalu jsem začal chápat techniku sečení. Teoreticky se zdálo, že je to jednoduché. Jak by ne, když jsem měl tak skvělé učitele, jako je můj bratr a otec. Taťka udával ústní pokyny a bratr předváděl vše prakticky.

Šlo to výborně až do té doby, než přišla řada na mne. Uchopil jsem kosu podle tačkova návodu. Ovšem hrot kosy šel poněkud do země a tráva zůstala z poloviny neosečená. Terén pro první sečení byl náročný a já se na to samozřejmě vymlouval, ale na našeho otce to neplatí. Řekl: " Nevymýšlej si, život je tvrdý, seč pořádně, to se pravidelností naučíš a žádný učený z nebe nespádl."

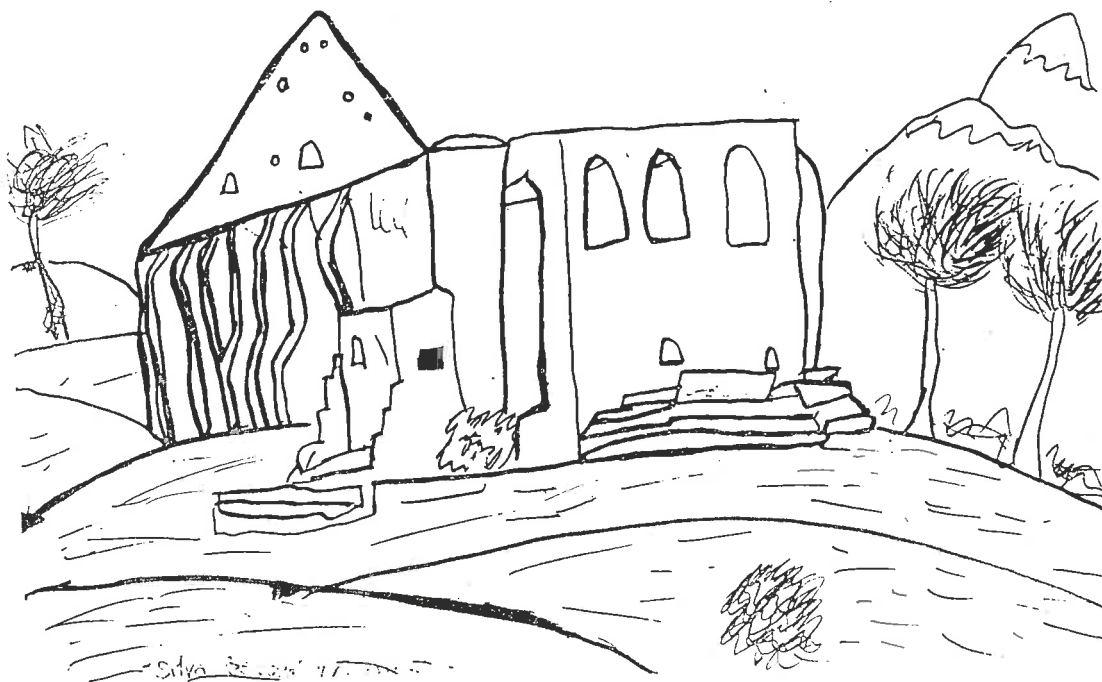
I když jsem si v tu chvíli myslel všelicos, musím uznat, že měl pravdu. Dnes už seču celkem slušně, ale na bratra a otce ještě nemám. Ale přece nemůžu dělat rodině sekáčů ostudu a bráchu a otce doženu. Vždyť žádný učený z nebe nespádl, ani sekáč ne.

P. Drda, 9. tř.

VÝR

Výr je noční pták,
vysoko sedí rád.
Má - li velký hlad,
povykuje rád.

G. Vávrová, 3. tř.

S. Pečivová, 7.tř.

AFORISMUS = stručné vtipná průpověď, často založená na protikladu

"Mozek je součást hlavy. Hlava je domovem mozku."

"Já vím, že vím to, co vím, a to, co nevím, se možná dozvím. A nebo nedozvím?"

"Myslel jsem, že lítám, ale rozbil jsem si hubu o chodník."

"Slovo má být prostředkem dorozumění, ale přece se s ním někdy nedomluvíme."

"Člověk je nerozumný i rozumný, ale jak kdy, kde a v jaké situaci."

"Občas člověk myslí, přece však nic nevymyslí."

V sedm hodin vstanu spolu s Martinem a čekám, než se připraví do školy.

Pak si mě dá na záda, sedne na kolo a jede se mnou směrem ke škole. Po cestě chytám závratě z rychlé jízdy kolem různých překážek. Ve škole mě nelítostně hodí do šatny, jde ven a nechá mě tam samotnou mezi nepořádkem rozházeného oblečení, botů a aktovek.

Když se vrátí, vezmě mě do třídy a dá mě přibližně na mé místo. V hodině do mě hrabe a vyhazuje ze mě učebnice a sešity.

Po několika útrapných hodinách jsem zase v chaosu zvaném šatna a čekám, než Martin poobědvá. Pak mě vezme na kolo a jedu domů. Hodí mě pod stůl a konečně můžu odpočívat po celodenním trmácení se ve škole. Najednou si na mě ještě večer vzpomene a chystá si věci a dělá úkoly.

Tak a to je každodenní koloběh mého života.

aktovka M. Hlucháně, 6.tř.

Ahoj!

Jsem aktovka žákyně 6.třídy. Můj den už začíná brzy ráno, kdy do mě maminka mé majitelky dává svačinu. Pak v sedm hodin už musím začít sloužit. S mou paní jdeme do školy.

Tam čekám na chvíli v šatně a pak už mě panička nese do třídy. Tam vždycky po hodině o přestávce do mě uloží učebnice, se kterými pracovala v hodině, a vyndá nové učebnice, které potřebuje do další hodiny.

Po ukončení školy mě panička donese domů, kde mě položí vedle psacího stolu do pokojíčku. Tak asi o půl páté si na mě zase vzpomene, vyndá ze mě učebnice, které potřebovala na tento den, a dá do mě knížky na další den. Pak mě odnese do kuchyně a tam na ni čekám až do rána - a to už je zase druhý den.

Tohle se opakuje téměř každý den, ale v sobotu a v neděli se vždy škola zavře, a tak má moje majitelka dva dny volna. Toho musím vždy využít, a tak v pokojíku, kam mě majitelka uloží, lenoším a odpočívám.

M. Křenková, 6.tř.

NONSENSOVÁ POEZIE

NONSENS = nesmysl

Byl jeden závodník z Hradce,
ten vždycky vyhrál hladce,
neměl žádnou konkurenci,
pouze jeho eminenci,
který vždycky vyhrál hladce.

V běhu a v hodu diskem
skákal pod vodotryskem,
ale měl bolavou nohu,
jako morče z ostrovů,
které skákalo nad vodotryskem.

P. Urbánek a R. Pečiva, 7. tř.

Byl jeden lyžař z hor,
který si postavil vor.
Vor se mu však nezdařil
a on tomu nevěřil.
Vstoupil na něj hladce,
jel po řece Svatce.
Když se dostal do Vltavy,
viděli jsme kousek hlavy.
A když přišlo Labe,
nebyl ani vor,
ani lyžař z hor.

V. Urban, 7.tř.

Byli dva bratři na lodi
a zjistili, že nic nevědí.
Měli velkou žízeň,
tak složili píseň:
o dvou bratrech u ledu,
kteří zpívali koledu.

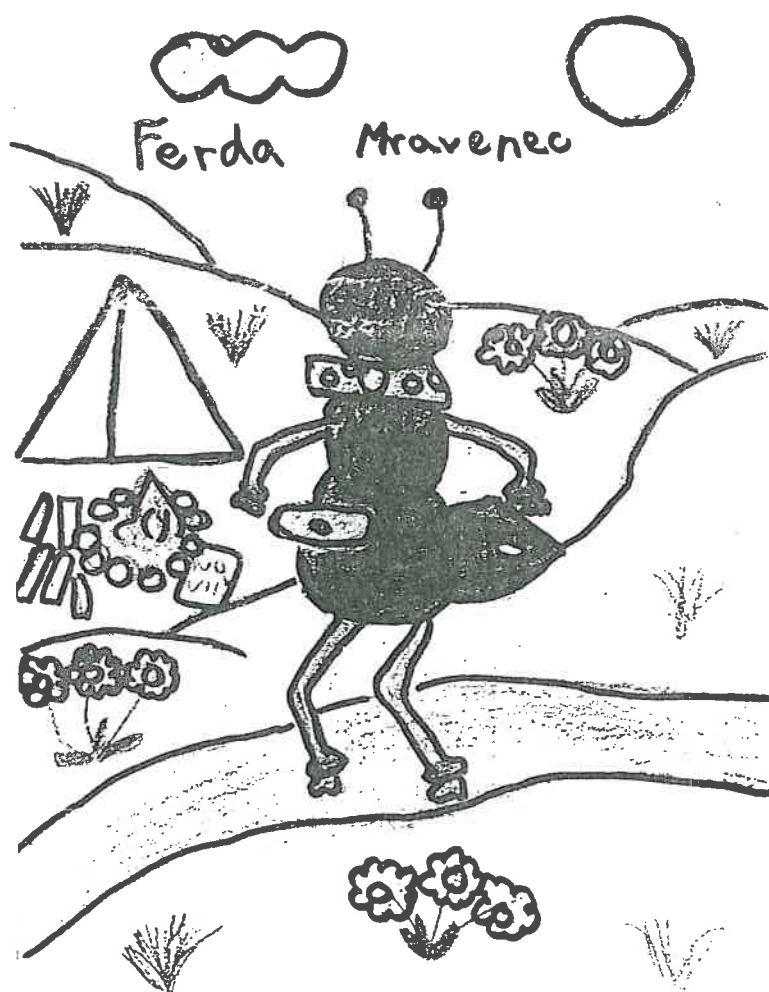
B. Juříčková, L. Švecová,
L. Švajda, 7. tř.

DRAK

Přiletěl k nám drak
velký jako mrak,
děti psaly úkoly,
psaly si je do školy.

Jmenuje se Překvapínek,
prý každého překvapí,
aby děti měly radost,
že má vousy na paty.

N. Slámová, S. Kopecká,
G. Vávrová, 3.tř.

S. Kopecká, 3.tř.

MEDVĚD

Šel me 2 d ce 100u nece 100u
po 100pě za svou nevě 100u.
Me 2 d strašně smutný byl,
me 2 dici nespa 3 l.
Čekala jen do 5 i,
pak usnula v dou 5 i.
Vztek me 2 da z 5 pak hnal,
kdekdo se mu p 8 íval.

100 nožka dlouho še 3 la, nožky si 5 krát měřila. Pak po 2 domě
zavě 3 la, vzá 5 í se však 8 ělila a ce 100u přes mě 100 se dala
v tom p 8 utnělém počasí.

N. Slámová, 3.tř.

LET BALONEM

Letím, letím a sním. Jsem v balonu a mraky mám na dosah dlaně. Co takhle přinést někomu modré z nebe? Dívám se dolů a přemýšlím o tom, jak je svět krásný. Svět je krásný. Svět je bláhový.

P Smutková, 8.tř.

Letím vysoko nad mraky,
pode mnou sedí paneláky.
Nad paneláky vidím ptáky,
ti volají,
že se chtějí vznášet taky.
Neleť tak vysoko, ty hloupý ptáku,
nebo dostaneš do zobáku.
Pták neuposlechl mé varování
a k modrým výšinám hned uhání.
Nevím, co ho to napadlo,
chtěl si stopnout letadlo.
Pilot nestačil reagovat
a ptáka musel zmasakrovat.
K zemi teď padají jeho zbytky,
ze země k nim hlavičky otáčejí kytky.

M. Fabián, 8.tř.

Klid, váněk v uších šeptá tichou píseň oblohy. Blížím se víc a víc k modré obloze, po které běhají bílí beránci. Sluníčko spouští lehké paprsky na mě i na zem. Pode mnou se klikatí cesta a auta, co po ní jezdí, vypadají jako malé berušky. Zelené louky se ztrácejí v kráse krajiny. Husté lesy vypadají jako bludiště. Země se se nám vzdaluje víc a víc. Kolem nás se míhají ptáci. Jsme jen malá barevná tečka v nebeském moři. Ráj, je to ráj.

L. Švajdová, 8.tř.

MŮJ ZVÍŘECÍ KAMARÁD

Můj zvířecí kamarád je pes. Jmenuje se Dita, je to labradorský retrívr se zlatou srstí. Dita se narodila 30. srpna a má šest měsíců. Má ráda, když si s ní hraji a nemusí být zavřená v kotci. Dita už umí povely: sedni, lehni, aport, pac a čekej. Pac jsem ji naučila já. Když na ni zavolám, hned přijde, sedne si a dává mi pac. Když ji dávám vyběhat na kopeček, tak už ji někdy nepřivolám a musím jít za ní. Dita pořád nahání kočky, ale ony se nedají a začnou Ditu packou škrábat. Když jsme s Ditou byli u veterináře, pořád se vrtěla, ale vydržela to.

Mám Ditu moc ráda a věřím, že mě Dita taky.

M. Šoukalová, 5.tř.

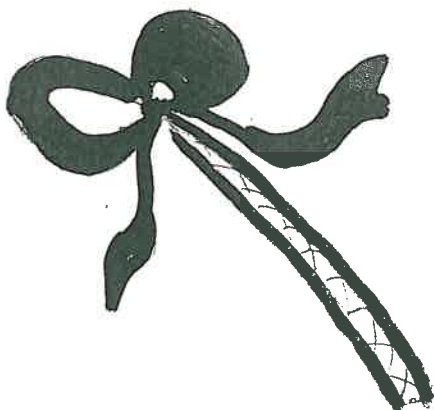
O VELIKONOCÍCH

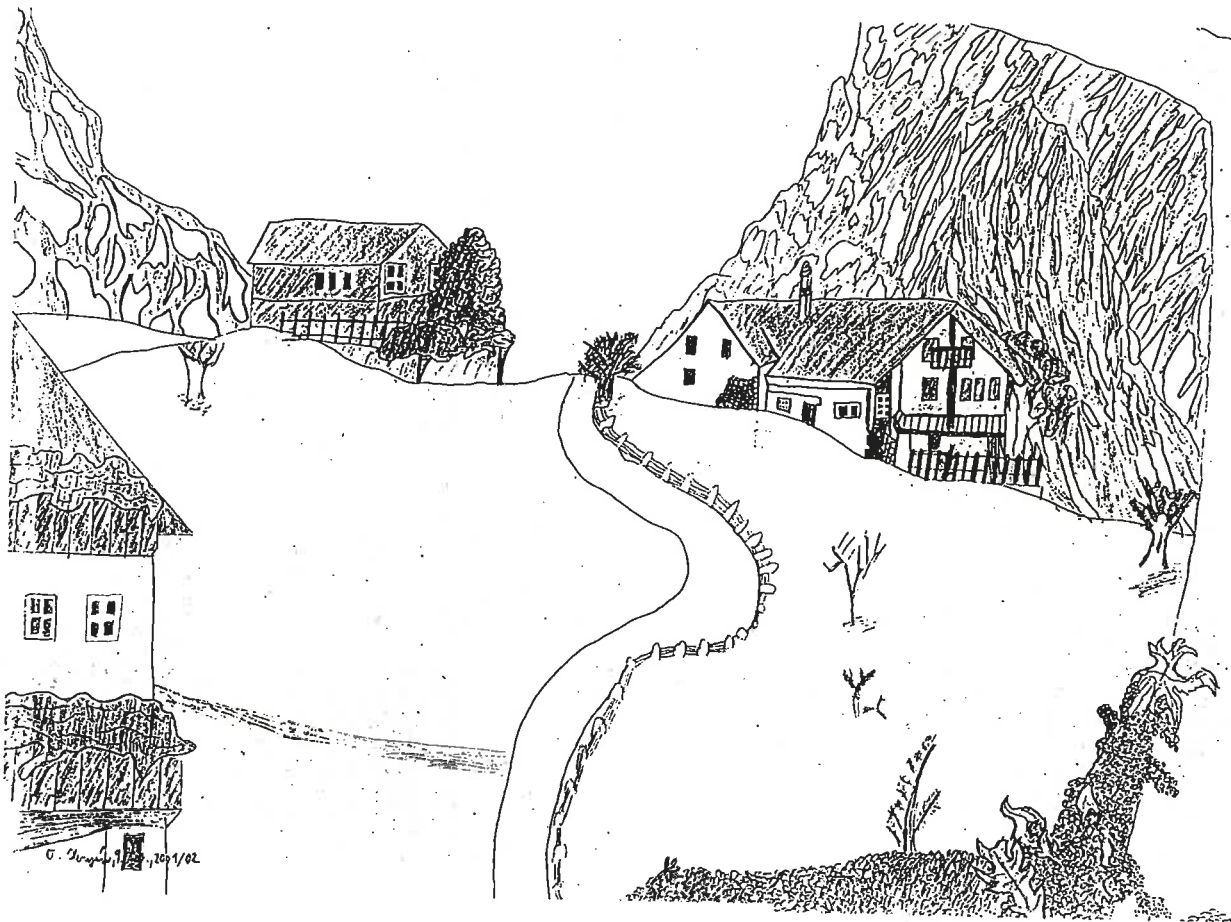
V neděli jsem si šla brzy lehnout, abych se dobře vyspala. Ale ani to nepomohlo. Ve dvě hodiny na nás přišel taťka. Já jsem se probudila, ale sestra ne. Potom jsem si šla lehnout. V sedm hodin na mě přišli spolužáci. I když se mi nechtělo vstávat, vstanout jsem musela a dala jsem jim zajíčka a mašličku. Potom začali chodit další kluci. Ale já jsem netrpělivě čekala na bratrance Matěje. Když už přijel, chodil od jezírka k jezírku. Až všichni odešli, naobědvali jsme se a spočítali, kolik kluků u nás bylo.

Po obědě jsme se vydali se strýcem a tetou na Pustevny. Nahoru jsme vyjeli lanovkou, ale dolů se šlapalo pěšky. Šli jsme svahem, který byl samý kámen a díra.

Na tyto Velikonoce budu určitě vzpomínat.

K. Jurčová, 5.tř.

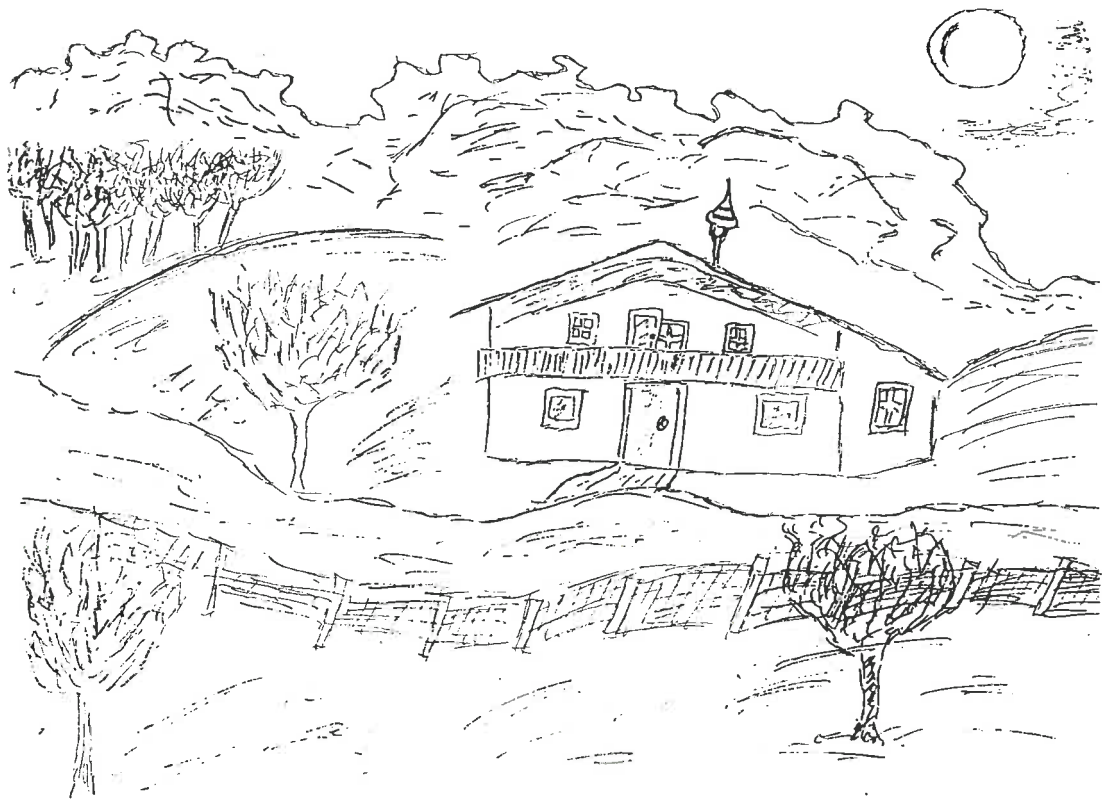

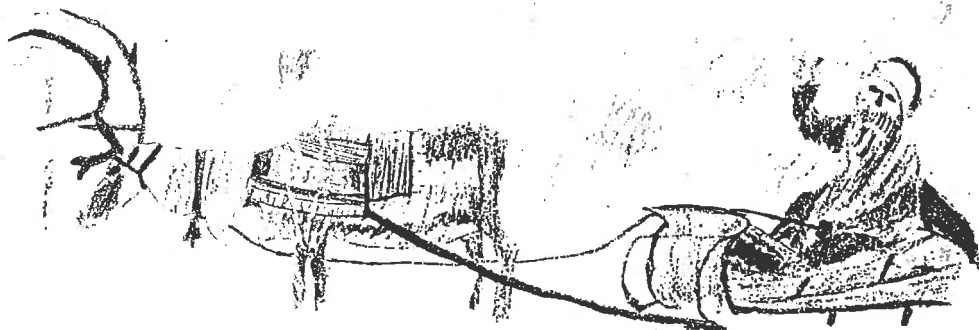
O. Heryán, 9. tř.

L. Mikulenková, 9. tř.

M. Indráková, 7.tř.

R. Šimčík, 9.tř.